

HOMILIE TWEEDE ZONDAG DOOR HET JAAR – A 2011 KERKBALANS

Vandaag start de actie KERKBALANS. Het is ons streven, dat ook in 2011 de uitgaven en de inkomsten van onze parochie in een goede balans met elkaar verkeren. Daarom is er de uitnodiging om deel te nemen aan de Kerkbijdrage, een soort contributie voor onze parochie. Want de parochie zijn wij allen tezamen. Nu voelt niet iedereen zich even sterk met de parochie verbonden, maar toch ook voor ons dorp is de parochie van onschatbare waarde, want zoals de kerktoren aanduidt wil de parochie ons zeggen, dat er meer is tussen hemel en aarde. Er is meer dan alleen maar gelijkvloers voor jezelf te leven. Want niemand leeft voor zichzelf alleen. Niemand sterft voor zichzelf alleen. Wij leven samen met en voor elkaar en voor God onze Heer, want aan Hem behoren wij toe.

In onze dagen noemen vele mensen zich 'van-huis-uit-katholieken'. Ze zijn wel als kinderen gedoopt, want dat was toen zo. Maar nu de sociale verplichting is weggefallen en de katholieke cultuur dit gebruik niet meer ondersteunt, hebben zij ze innerlijk van het geloof afstand genomen. Het gaf hen misschien zelfs een gevoel van verlichting, op opluchting, toen zij het geloof opgaven, want hun geloofsbeleving deed hen misschien denken aan dwang, aan moeten. Vrijheid werd een toverwoord. Maar nu, zoveel jaren later, kan men geluiden van herbezinning vernemen, want wij hebben ontdekt, dat wij veel hebben prijsgegeven wat van waarde was. Jongeren geven te kennen met lege handen te staan.

De situatie van vandaag doet me denken aan het sprookje van "Hans im Glück". Hans mocht zich een rijk mens noemen, want hij bezat een klomp goud. Maar hij vond deze klomp goud maar zwaar en de zon was heet en de weg was lang. Wat doe je dan met een klomp goud? Het leek hem beter deze te ruilen voor een paard. Dan hoefde hij niet meer te lopen. Maar hij kreeg dorst en daarom ruilde hij het paard voor een koe, want die verschaftte hem te drinken. Maar altijd melk drinken? Hans wilde ook eens wat anders: Daarom ruilde hij de koe voor een kip, dat had hij dagelijks een eitje. Maar met dat beest kon hij geen geld verdienen. Daarom ruilde hij de kip voor een slijpsteen om de messen van de mensen te slijpen. Maar ook dat baantje was hij snel moe en daarom gooide hij de slijpsteen maar in een sloot. Nu voelde hij zich eindelijk vrij. Eindelijk hoefde hij niets meer mee te slepen. Hoelang zijn beneveling duurde en het moment aanbrak, dat hij met lege handen stond, vertelt het verhaal niet, maar wordt aan de fantasie van de toehoorder overgelaten.

Op eenzelfde wijze voelen mensen nu aan, dat zij met lege handen staan, daar waar zij vroeger op de kracht en het houvast van het geloof konden rekenen. Wie enige levenservaring heeft, weet dat voor niemand van ons het leven even gladjes verloopt. Het leed kan sommige mensen zelfs overspoelen. Maar ook anderen kunnen het wel eens moeilijk hebben in het leven. Op de poster van de actie KERKBALANS geven drie mensen aan, waarom de parochie voor hen van blijvende waarde is. De één vindt hier **houvast**, juist op de belangrijke momenten van het leven. Want in ieders leven zijn er heilige ogenblikken die om bijzondere aandacht vragen, omdat ze ons aan God doen denken, zoals het wonder van een geboorte, want daarom dopen wij. Of vanwege een sterfgeval: Het biedt troost dat er voor de overleden een thuiskomst is bij God. Want het menselijke leven vraagt om die **zingeving**.

Maar ook is er de gewone viering van de Eucharistie, als ons het Woord Gods wordt verkondigd en het Brood van het eeuwig leven wordt aangereikt. Of iemand houdt de band met de Kerk in stand, want zij biedt haar inspiratie om het leven als

christengelovige gestalte te kunnen geven. Daartoe wordt er elke zondag voorgelezen uit het levensverhaal van Jezus: het heilig evangelie. Al eeuwenlang brengt de persoon van Jezus mensen in beweging. Hij bezielt hen. Hij schenkt kracht, moed, troost. Hij inspireert hen om de handen uit de mouwen te steken en iets voor een ander te willen betekenen. Zo geeft Jezus ons een nieuwe mentaliteit. Hij inspireert ons tot naastenliefde, tot omzien naar elkaar.

Ook lopen hier zovele mensen zomaar eens even de kerk binnen op een gewone doordeweekse dag om een kaarsje aan te steken bij Maria of bij de beeltenis van een andere heilige. Of ook is er de mogelijkheid tot een gesprek met de priester. Zovele mensen merken, dat de parochie aan hen denkt bij ziekte of ouderdom. Zovele levensvragen spelen mensen door het hoofd. De Kerk en haar boodschap biedt mensen steeds **hoop**: Je leeft niet voor niets.

Parochie zijn wij samen. Juist in moeilijke tijden vind je het belangrijk, dat je je niet alleen voelt staan. Je voelt je dan sterker. Je kunt meer aan. Je voelt steun en dat troost je, inspireert je. Bij een vormselplechtigheid komen ouders met hun zoon of dochter naar voren en leggen hun hand op de schouders van hun kind. Dat is wat wij hier altijd mogen vieren: God legt een hand op onze schouder. Daarom is God mens geworden. Vandaag wordt Jezus door Johannes aangewezen als het Lam Gods dat de zonden van de wereld wegneemt. Als ik dat mag vertalen, dan is God bij ons komen staan om alle menselijke armzaligheid met ons te delen en zo mogelijk van ons weg te nemen. Hij is God liefde voor ieder van ons. Moge Hij ons houvast bieden, inspiratie en troost, want de Kerk heeft niets anders te bieden dan de persoon van Jezus. Amen.